

Claus Willumsen

INDGANGE

EN LYRISK ROMAN OM DEMENS

"Sympatisk og også ganske bevægende."

Lektøruddtalelse

"Fængslende og medrivende læsning!"

C. Bernstein, pårørende til demensramt

— | | —

Indgange

— | | —

Indgange

Roman

Forfatter

Claus Willumsen

Udgiver

clauswillumsen.dk

Forside

Claus Willumsen

Layout

Mette Berg Clausen
Tina Woods, Buchs.dk

Bogtrykkeri

Buchs.dk

Sats

Times New Roman

2. udgave

2017/2024 © Claus Willumsen og clauswillumsen.dk

Claus Willumsen

Indgange

Roman

clauswillumsen.dk

I

EN DUFT AF ÆBLER

Er det dig?

Dig, som bragte mig livet? Dig, som bragte mig duften fra haven med æbletræerne? Æblerne, disse æbler. Duften af æbler, udspændte af saft. Når jeg bider i dem, kan jeg mærke saften eksplodere i min mundhule. Når mine tænder gennembryder den grønne hinde, kan jeg smage det syrlige kød som en eksplosion af gyldne pile, der gennemborer mig. Der står du og smiler til mig, med hånden på hoften, ved siden af træet. Lyset falder som skakter ned mellem grene, der er krogede, lidt uhyggelige, men kun om natten, når de som butohdanserne vrider sig og danner konstellationer og formationer, som bjergtager mig. Du står blandt æbler, der er slået til jorden. Når jeg bider i æbler, smiler du til mig.

Er det dig, der står ved min seng? Dig med den ene hånd på sengegærdet og den anden på min hånd? Jeg mærker varmen fra din ru hånd. De er stærke disse hænder. Dine hænder er stærke. De er som okser, der trækker ploven hen over papiret. Som pennen, der skriver, furer i det hvide. Overfladen, den fint raspede overflade, som du presser spidsen ned i. Hvide støvskyer blandes med grå tåge, mens streger pløjes i papiret. Det er dine hænder, der skaber verden. Dine hænder skaber veje, indhegner marker, ridser stier i bjergene. Fra min siddeplads ved vinduet kan jeg se toppen af bjergene. Gråt i hvidt.

Du står ved siden af mig, ser på mig. Smiler du? Jeg kan ane et smil på dine læber. Jeg husker disse

læber mod min kind. Om aftenen, når jeg skal sove, kommer du ind til mig. Mørket har jaget det blå ud, indsat skygger og tegninger på væggen. Igennem vinduets revne kan jeg høre vinden. Den pusler med bladene på træerne, hvisker. Du læner dig ind over mig, en kæmpe. Din skjorte knitrer som gløder. Duften fra dig flyder ind i mine næsebor.

Den skarpe, salte smag fra havet skyller igennem min krop. Dine kinder er bark. Din skygge slås op på væggen, blandes med bladenes åndedræt. Og nu, dine fingre mod min hud, mod min kind. Ansigtet, der kommer nærmere. Duften af hav, knitrende som gløder. Der tændes et bål. Dine læber, der sættes på min mund. Jeg elsker denne blanding af varme og vindens kølige strejftog i disse minutter. Disse minutter, der indhegner min hud. Gløder, der hvisker i den lette brise. Natten, der folder sig ud, ind i nattens bjerge, hvor kun toppen er synlig i den bløde hvidhed. Nu. I dette sekund står du ved min side.

Solen forsvinder bag grå skyer.

Herfra kan jeg se strålerne mellem persienerne forsvinde. De bliver trukket tilbage, trukket op på nattens spole. Herfra. Jeg er i tvivl om, hvor "herfra" præcist er. Ikke det "herfra", jeg kan mærke under min bristefærdige krop. Men det "herfra", nuet, hvori jeg kan se solen spole tiden fremad. Jeg går fremad, to skridt tilbage, hopper, mærker asfalten suge mig ind, ned i varmen. Luften tung. Luftens tang. Strand

pakkes ud som en gave. Sandet i en evig strøm. Fødder sætter det i bevægelse, suger korn for korn op i en malstrøm af energi. Mens jeg løber, hvirvles sand op i luften. Mine fødder sætter gang i en kædereaktion: Sandkorn forrykkes, skifter plads, opsluges af dovne bølger, der sniger sig ind på dem, lokker dem ud i havets favn. Som én organisme smelter vi sammen. Sandkorn. Solen. Det salte vand. Bølgenes mystiske rullen.

De siger, at jeg skal spise. Men jeg tygger kun på det. Tygger det, så det bliver til en klæbrig masse, der vokser inde i min mund. Massen suger min munds væde til sig. Jeg gemmer den i min kind. Som en hamster. Der ligger den. En lille tot hår. Ånder ind. Ånder ud. Når jeg tager om dens lille krop, kan jeg mærke hjertet slå, hurtigt. Den piber lidt. Jeg tager den op til mit ansigt, snuser ind. Den lugter af gammelt støv gemt væk i et gulvtæppes folder. Jeg sætter den tilbage i buret. Ser på den, mens den spiser af maden. Ser den lille mund gumle på mælkebøtten. Det gule og det grønne forsvinder.

Når mørket knuser mig, kan jeg se dine øjne. De grå sten med indlejrede stykker af grønt. Som sten, jeg kan samle op i den lille, røde kurv. Kurven er flettet, har en lille hank i hver ende. Der kan ligge cirka tyve sten i den, hvis de har den rigtige størrelse. De rasler, når jeg går. Øjnene rasler, når jeg vender mig om og stirrer ind i væggen. Dine øjne, grønt i gråt, disse øjne, der kaster blikke efter mig. Jeg mærker dig

på min hud. Den særlige tindren på mine arme, når mine hår rejser sig. Denne specielle følelse af varme og kulde, to fronter, der mødes og udveksler molekyler. Jeg drømmer om røde fletkurve.

Lydene er biller, der kravler i panelerne om natten. De pusler, mens hvidheden lyder som et tændt tv. Du tændte for tv'et, når du kom hjem. Dine spinkle hænder trykker på knapper og justerer lyden. Den hvidhed, der går i ét med dine ærmer. Parfumen, der æder sig ind i min næse, udvider værelset, trænger duften af mad i baggrunden. Parfumen, der krænger min sjæl ud, sender mit legeme ud på en rejse til steder, som jeg håber at se, når jeg bliver voksen. Nu er du en kvinde. Hvornår er dette skift sket? Hvornår er den ene hændelse stille gledet over i den anden? Hvornår er det ene blevet til det andet? Vægten af to verdener, der sømløst overlapper hinanden. Jeg kan smage på forandringen. Smagen af skuffelse, når det ene bliver til det andet, uden at man ved hvorfor. Det er som at se et stearinlys smelte i solen. Som at se dukker, der flyder og lidt efter lidt går til bunds med et lydløst skrig. Det er som at se voksdukker smelte i solen, mens horisonten pulserer som en membran. Der er et eller andet stort, der vil ud, der vil fødes på ny.

Min hud summer, som om der kravler titusinde myrer på den. Under denne myldren er der intet. Der er intet hjerteslag, ingen puls, ingen små mirakler i form af celler, der deler sig. Kun denne stille kriblen, denne travlheds skærende symfoni. Jeg elsker at se

dig stå og lade dine fagter skabe en musik, der begynder som en hvisken og udvider sig i takt med, at minutterne skrider frem, bobler op som sæbebobler. Dine bevægelser, der på skærmen er mine. Jeg kan lukke øjnene og se det hele udspille sig.

Vi løber ned igennem stisystemets labyrint. Jeg løber efter dig, mens vi huler som ulve. Månens magnet trækker os til sig med en stille, hvislende lyd. Som når dækket på en cykel slipper sin luft ud, gispende og stødvist. Som strofer, der trækkes i langdrag og stoppes for at blive genoptaget med fornyet styrke. Månens segl skyller ud over os, når vi løber som ulve på træk. Natten er en labyrint af spor, der sættes, når vores fodsåler slår mod gruset, der sprutter som kogende olie. Vi sætter spor på månen, planter et flag, der foldes ud som en blomst. Kronblade åbnes som læber, der skilles for at modtage sin belønning. Skyerne, der sejler hen over himlen. Skyerne, der sejles hen over himlene. Skyerne, som trækker hen over horisontens lærred. Horisonten, der strækkes ud som et lærred, der spiles ud som et sejl.

Denne vuggen.

Denne vuggen, skibets motorer, der sejler os herop, skærer i mine ører. Du tager min hånd, trækker mig indenfor. Ind i den hårde plasticskal, i maven på dette monstrum. Denne store hval, som kløver sig igennem skumtoppe. Indenfor er der en ro så hård som den hvide plastic på væggene. Da vi går ind i restauran-

ten, madens duft, hviskende samtaler, blikke, der stjæler vores kærlighed, mærker jeg denne verden. Denne verden, som griber ud efter os. Denne verden, som forsøger at trænge os op i en krog. Jeg ser tydeligt det røde jordbær i din hånd. Du bider om jordbæret, dine fingre mod dine læber. Mens du spiser, ser jeg på dig.

Jeg er ukendt. Ser bygninger vride sig. De ser efter mig, når vi passerer dem. Jeg kan mærke deres tyngde på mine skuldre. Din arm om mit liv holder mig på plads i denne flimrende dis. Et fatamorgana, der spejler os i os selv, lader morgenen falde som støv. Jeg sætter en fod foran den anden, bevæger mig i ryk. Billeder uden rammer. Alle sanser åbne. Mine fødder summer som bikuber, jeg mærker brosten sætte sig. Hunde sidder og stirrer med tungen hængende ud af munden. Deres rødlige tunger bevæger sig som dryppende kødstykker. Hunde er stykker af kød med pels. Du havde en hund som barn, siger du. En lille, brun hund, med pels. De ru hår føles som ståluld. De brune øjne ser tomt på dig. Du klapper hunden på hovedet, klør den bag øret. Den røde tunge slikker dig på hånden, som du trækker til dig i en pludselig bevægelse, der skræmmer hunden. Mens den løber sin vej med halen mellem bagbenene, lugter du til spyttet, som tungen har efterladt på din hånd. Du lader din tunge køre hen over din hånd, og du smager på smagen af smagen. Du lugter til dit spyt, der blandes med hundens.

Ude i haven er alt begravet i sne. Dette hvide, duftløse pulver er i løbet af natten dalet ned som engle og skærer i øjnene. Engleknive, hvæssede, ophøjet smerte. Tanken om, ligesom en astronaut, at sætte de første fodspor i dette jomfruelige landskab gør mig glad. Du lister dig ud i haven, uden sko. På jagt efter det bløde, det ensomme møde med stilheden. Men en skikkelse, sort og kæmpestor, rejser sig langsomt. Op af det hvide hæver dette monster sig. Sneen falder fra den i kaskader, mens øjne stirrer på dig, sort i hvidt i hvidt. Og nu løber hunden hen imod dig. Den rejser sig, stirrer på dig, ryster sneen af sig i kaskader, mens øjnene stirrer på dig. På dig. Den stirrer på dig, mens den ryster sig. Og nu løber den hen imod dig. Du står med dine bare fødder og venter, mens den løber hen imod dig. Tungen, der rødligt danser. Tænder, der stråler hvidt i det sorte. Du er ikke bange. Lyden af poterne, der sættes i den nye sne, gør dig ikke bange.

Det er to kontinenter, der braser ind i hinanden. Et overlap. To kontinenter, der forskyder sig i tid og rum. En scene. Tæppet, der i et ryk trækkes fra. Du står nøgen og alene på en scene, med en spotlight rettet mod den nøgne krop. Din nøgne krop, der er som hvid marmor, frosset fast i tiden. Det er en korridor, der åbnes mellem to forskellige tider, en fortid og en fremtid, der forenes i et skrig. Det hvide i det sorte forenes i et langtrukket hyl. Du genkender den figur, der står i lyset, formet efter et billede, taget i en tid, hvor du er fastfrosset i en genkendelig verden. Og nu

brager verdenerne ind i hinanden. Du splintrer som glas, nøgen. Alene.

Flugten er slut. Vi sidder på en bænk. Duerne danser, knejser, letter. Tunge af løfter trækker de tynde tråde i dagen, forbinder punkter. De letter, søjler i bevægelse. Trådene trækkes med en lethed, der får azurhimmelen til at vibrere. Du trykker din hånd mod min kind, lader dine fingre hvile. Dine fingre, disse instrumenter, der former vores fælles hukommelse. Fingre, der er fulde af lyst, fulde af muligheder. De ånder mod min kind. På buskene vokser små, hvide blærer fulde af saft. Jeg vil drikke din saft, slikke din saft af mine læber, mens dine fingre kratter hul. Jeg ser på dig, mens dine fingre danser.

Jeg husker. Lige nu husker jeg det snedækkede fjeld, den iskolde luft, den blå himmel. Sneen under mine fødder, der knirker. Stilheden. Dampen, der stiger op fra vores varme kroppe. Chokoladen, der smelter i min mund, mens vi går med sammenfiltrede hænder. Jeg husker lydene, der dæmpes af sneen, mens vi ser på træerne, der rækker deres krogede arme ud, deres hænder, der berører os, når vi lister forbi dem. Jeg husker synet af hytten, af halvtaget over stablene af brænde, døre, der åbnes, varmen fra pejsen, duften af den ophedede luft, der flimrer, da vi træder ind.

Og nu træder de ind.

Med slør, slør, der skjuler deres ansigter. Ansigterne, der sidder på kroppe. Tåge som ansigter, mens en duft af gran breder sig. De kommer nærmere, fægter med deres arme, peger på mig. Lyde kommer ud af deres munde, lyde, som når pap rives over. Man tager pappet, hver hånd som to kløer river hver sin vej, flænses pappet. Talende, flænsende stemmer, som ivrige kløer i pap. Lugten af gran eksploderer i mit ansigt. Tager de mig med nu, ud i bilen? Vi suser igennem skove, der synes uendelige. Tung fugt, nåle, der ligger i bunker i skovbunden, en susen af træer, der vajer i vinden. Solen, der vogter, ulmer. Bilen summer som en bi, ryster, eksploderer i små nys, mens træerne, nålene, de træer, der svajer, skubber sig forbi os. Da vi standser, er der en tung stilhed af nåltræer, der svajer og udsender en duft af gran. Denne duft, der breder sig og bliver til en lugt, en skarp erindring, der forskydes. Og jeg nyser som en bi. Mister nuet.

Jeg mærker hånden på min arm, varm, blød. En hånd, der hviler på min arm, mens læber bevæger sig, udtaler lyde, holder pause, smiler. En gang imellem streger i sløret, en alvor, der siver ud fra huden som fugt, en duft af gran. Stemmer som små fugle på pap, tappende, hviskende, kælne, men bestemte. Nu trænger enkelte ord igennem: ”Dalmnytisk”, ”Vektøs” og ”Bispelæber”. Jeg ved ikke, hvad de betyder, så jeg smiler bare. Hånden giver min arm et klem, stemmer forsvinder, mens slør flakker. Jeg gnider min arm,

— | | —
hvor hånden klemte, fører pegefinger og tommelfinger op under min næse, en tør lugt af gran og pap. Jeg er alene nu. Hvor er du?

Arme omfavner mig. Jeg ser, og dem jeg ser, ser mig. De arme, der holder om mig bagfra, de arme, som lister sig ind på mig, berører mine ribben, mens de lister sig om mod maven og opad. Din ånde mod min kind, skægget kradser som uld. Hænder, der opdager, indtager nyt territorium. Hænder, der udforsker, går på stier i bjerge. Bjerge og dale, der åbner sig op, åbnes i morgenens fugtighed. Hænder mod bjerge og dale, der åbnes op i tiden mellem nat og morgen. Denne vandring igennem mørket. Denne drift mod lyset. Denne dags vandring. Dale og bjerge, fugtige kløfter. Mine hænder på dine arme. Uld mod min kind. Dem jeg ser, ser mig. Øjnene i spejle, mens hænder ser.

Min moders duft.

Duften af kød, der steges på en pande. Kødet krøller sig sammen, syder. Sprækker opstår, mens varmen får fedtet til at sprutte. Saften, der samler sig i den ene side af panden, den rødlig saft, der brunes. Kødet brunt og sammenkrøllet. Stegefedt på væggen; når jeg kører fingeren hen over fedtstriberne, laver jeg mønstre, spiraler. Kødet, der sætter spor i tøj, på tallerkenen, i puden. Min moders duft. Kødfuld, en kontur tegnet med kul. Et ansigt svedet i kul.

Ved at sætte spidsen hårdt mod papiret kan jeg indfange dagen. Jeg hører den hvislende lyd af farve, der trykkes ned i papir. Som blade, der rasler om efteråret. Som solen, der skinner oppe i hjørnet. Som huset, der nejer. Som flaget, der smælder. Lyden af en verden, der smøres tykt på. Smagen af margarine fra bølter på tykt skåret rugbrød, spegepølse, mælk i glas, høje som klokketårne. Verden vokser i min mund, derfra flyder den ud på papiret. Fra mit indre ud på papirets fibre.

Høje som klokketårne. Disse mennesker er som buer, der spændes ud og sætter sig fast i fundamenter. Søjlegange beboet af tiggermunke og musikanter med bjælder på håndleddene. Vi går under buer, der folder sine arme ud. Her i varmen, der flimrer som luft omkring et bål, går vi. Røgelse siver ud under døre, der fører ind i rum, hvor man fyldes med ord på et sprog, vi kendte, men nu har glemt. Ad gange kan man gå i timevis, mens lyset skubber sig ind i blinde vinkler, *in domine Patris, et Filii*, kaster lyd fra sig, mod vægge, ekkøer, der forsvinder i et glimt, *et Spiritus Sancti*, i røgelsens slør. I stemmernes fromhed. I stemmerne gemmer vi os. Os.

Sengen ryster.

Vinduerne rasler i deres rammer. Når toget snitter værelset, har jeg lyttet til det i flere minutter, hørt skinnerne synge. Huset knirker i natten, træ giver sig, dørkarme vander sig. Poter lister hen over det tykke

tæppe. Natten er fuld af dyr. Vi kan høre skinnerne synge, vi venter, lytter. Det begynder som en piben og vokser sig til et skrig. Mens vogne fulde af ukendte ting maser sig forbi, holder jeg vejret, tæller sekunder. Denne sitren eksploderer, skubber luft foran sig, sætter huset i svingninger, får glas til at rasle.

Mens værelset udvides og trækkes sammen i smerte, ryster jeg i sengen. Alt kastes hid og did, bøger, blyanter, blomster, blade, vandglas fyldt til randen, støvkorn, sten, stole, havdyr. Hele den kendte verden sættes på en prøve. Når skinnerne begynder at synge, sættes vi på en prøve. Disse vogne fulde af ukendte ting, sættes de også på en prøve? Jeg klemmer mine øjne sammen og kramper hænderne fast i dynens kant, spænder som en bue; ryggen spændes op i en bue. Kroppen er en bro, som toget kan buldre under, mens vinduerne rasler i deres rammer. Hver nat kan jeg høre en piben, der vokser til et skrig. Natten er fuld af dyr, af poter, der lister hen over det tykke tæppe. Hver nat vokser ud over sig selv. Jeg er et barn, der vokser ud over mig selv. Ure går aldrig i stå. De svæver, mens skinner synger.

Mennesker er hylstre.

Mens vi kører igennem tunneler, ser jeg mennesker stå som tomme hylstre på perronerne. Du klemmer min hånd, kysser mig på kinden, mens vinden hyler igennem kupéen med de åbne vinduer. De svingende gardiner, sædernes hårde træ mod mine balder, lam-

pernes dæmpede lys. Den rytmiske dans hen over skinnerne. Mørke, der trækkes af som en skræl. Den vuggende vogn, udgange og indgange i et virvar af lys og genskin. Vi kører ud af byen, hvor hestene er plantet som frø i jord. De vokser ud af frossen jord, mens vi kører ud af byen. Huse er som mennesker. De står tomme, når vi kører forbi. Mens vi kører ud af byen, stirrer huse tomt ud på os. Lys kastes ud ad vinduer som sne, men tomhed råder. Sneen knirker, når jeg træder på den. Når jeg træder ind i parken, hvor hestene bor, knirker sneen. Ud af den frosne jord vokser heste som blomster. Du kysser mig, mens vi forlader byen igennem tunneler.

Siddende i sin stol ser hun på mig, den gamle dame. Håret som gråt ståluld, natkjolen gullighvid. Hænderne, lange og krogede, griber i den tomme luft. Hendes hud er pergamenteret gaze, blodårerne er som ledninger. Øjnene strømmer over af pus. Jeg vil røre hende, følge stiernes vildveje i hendes ansigt, spejle mig selv i hendes vildfarelser. Du ser på mig, mens jeg mærker hendes ansigts vildfarelser, mine fingres åndesyn. Kan jeg genkalde mig dette øjeblik? Dette sekund, hvor mine fingre sættes på ansigtets ravnekroge? Dette øjeblik, hvor jeg læser et kort over en tabt tid? Kan jeg genkende mig i dette øjeblik, når spejle gentager sig selv i sig selv i en evig gentagelse?

De spørger mig om, hvem jeg er. Og jeg fortæller dem intet. Der er intet at fortælle. Jeg føres ned ad lange gange. Lange, hvide gange, hvor stilheden er så

intens, at den knaser i mine ører. Kun vores fødder afsætter lyde i det hvide. En hvisken af stof, der skraber mod hud, lyden af skridt, der sættes mod det hårde gulv. Bag døre kan jeg høre stemmer, der hvisker, bag døre kan jeg høre stemmer, der hulker, bag døre kan jeg høre stemmer, der kradser på vægge. Bag døre, der åbnes udad og indad på samme tid, kan jeg høre skridt, der skraber mod den hårde hvidhed. Bag døre, der aldrig åbnes, kan jeg høre lyden af tænder, der kværner som save. Bag disse døre er alt det, vi ikke vil se. Fremad og igennem de lange, hvide gange, hvor vores skridt giver genlyd i eftermiddagens krat. Solens flader står i et hjørne, et spejl, der lyser direkte ind i mine øjne. Jeg lukker mine øjne, mens jeg går. Jeg mærker din hånd på min skulder, mens vi går under søjlegangen. Solen spejles i vinduer, hvorfra en verden af i går stirrer ud på os. Vi standser, og jeg åbner op til det hvide. Åbner mine øjne som søjler, ser på døren. Jeg er bange, men viser det ikke. Bag denne dør venter stilheden.

Vi venter. Støvet lægger sig til rette på dine skosnuder. Det røde på det sorte. Støvet, der lægger sig til rette på dine sorte sko. Luften er tung, solen harsk. Vandet i flasken er tungt. Fra træerne kan vi høre cikaderne, og bag os vandrer lydene fra pladsen væk, mens køligheden fra det store rum fordamper fra min hud. Du tørrer sveden af panden, ser på mig. Du ser på mig, mens du smiler og drikker af flasken. Jeg ser dine læber blive våde, mens du drikker af flasken.

Træerne svajer i varmen, støvet rødmer. Jeg ser på dig, mens du skruer låget på flasken. Jeg husker køligheden i det store rum, hvor røgelsen hænger i luften. Jeg kan mærke overgangen, når vi træder ud af det kølige og ind i det varme. Du lukker døren. Jeg ser dig lukke døren, mærker min krop, der langsomt varmes op, mens du lukker den store dør i. Jeg lukker øjnene, mærker varmen brede sig i min krop.

Jeg åbner mine øjne som søjler.

Ser på døren. Bag denne dør venter stilheden. Nøgler knitrer som ild. Jeg ser ned på mine fødder, kan ikke finde mig selv. Den lange, hvide gang, er det den samme gang? Skridtene på det hårde gulv, er det de samme? Hånden på min skulder, er det den samme? Jeg ser hen på ansigtet. Er det dig? Dig, som lod din finger fange mit lange hår, mens du snoede det om din finger? Er det den hånd, der plukker æbler til mig i eftermiddagens dvaske hede? De æbler, der eksploderer i min mund, når mine tænder gennembryder den grønne hinde? Den syrlige saft, der flyder ud i min mundhule, når dine hænder har givet sig tid til at være til stede? Når jeg bider i æbler, smiler du til mig.

Jeg husker døden.

Det er duften af stearin, som drypper ned på et glasbord. Den varme stearin mod den varme hånds flade. Dette er døden. Regnens dolkestød mod ruder, mod ansigter. Den kolde kirke, der indhegner det kolde i

det våde. Det våde, som siler ud af mig, mens tavs-
heden siler ud af livet. Natten i det våde, som siler ud af
himlen. Der er en tavshed, en katedral af søjler. Tavse
mænd, der lydløst henter dagens høst. Biler, der lyd-
løst kører hen over grus. Grus, der langsomt æltes til
grumset mudder. Mudder under skoens såler, som
tørre i katedraler. Dette er døden. Kroppe i senge
venter på at blive høstet.

Længslen efter at vandre sammen med dig, at se
dine hænder, der arbejder med kniven. Kniven, der
skærer sig ned i det gule. Saften, der løber ud på træ-
ets årer. Længslen efter at vandre med dig, at se dine
hænder, der tager viskestykket, tænder ovnen, skærer
de grønne blade. Lyden af musikken fra transistoren,
mine hænder mod flaskens lange hals, metalspiralen,
der knasende borer sig ned i kork. Smilet på dine læ-
ber, når proppen med en dump lyd slipper flaskehal-
sens greb. Vinen, der som vandfald rammer glassets
sider, skvulper sig på plads, smyger sig tæt ind til
glasset. Denne fornemmelse af glas i hånden, denne
fornemmelse af dig i køkkenet, mens vinen sætter sit
aftryk på mine læber. Jeg elsker at vandre med dig.
Jeg elsker dig.

Slangerne vibrerer, summer i det mørke værelse.
Lyset, det eneste lys i denne verden, står på bordet.
Den tomme stol flakker, når lyset skifter fra én til-
stand til en anden. Dette næsten umærkelige, uimod-
ståelige skift i rummets nuancer. Skridtene på gangen,
den hastige gang, disse skridt på gangen, der, sammen

med lysets indtræden i en ny fase, skifter karakter. Skridtene på gangen, der tæller timerne ned. Jeg spørger: "Til hvad?". Men får intet svar. Her er ingen svar, kun slanger, der vibrerer og summer. I dette sekund, hvor lyset flakker og summer, kender jeg sandheden. Jeg kender sandheden. Jeg *ved*, at jeg er til.

Altid. Det er altid det hvide, der overskriver det sorte. Grå, skraverede streger i landskabet, vinterens synæstesi. Kulden kommer som en sort nat, som det sorte, det skraverede, ligesom det hvide, overskriver det sorte. Det hvide omkring iris, det sorte i det grønne. Dine øjne. Det er dine øjne, der overskriver det sorte. Det er natten. Det kolde kommer krybende, edderkopper i natten. Jeg kan høre dem tumle rundt i natten, når lyset glider ind i mine drømme og filtrerer det hvide og det sorte fra. Jeg er grene, der sortner i det hvides regimente. Jeg er det hvide i det sorte. I mine drømme, hvor sko knirker på tomme gange, er jeg det hvide og det sorte. Jeg beder til, at jeg vågner.

Små sylespidse minutter løber op og ned ad mine arme. Jeg forsøger at sætte mig op i sengen, at kalde på dig, på nogen. Her, i dette øjeblik, ved jeg, hvad denne sidste del af mit liv vil bestå af: at vente på det usagte. At længes efter det ugjorte, tælle sekunder, lægge dem i stabler ved siden af vandglasset på det lille bord, hvor vasen med de visnende buketter læner sig op ad æsken med servietter. Denne venten. Denne venten på en sulten hær, der kryber langsomt frem på alle fire med blikket rettet mod en horribel fremtids

stille dage. Disse væsener, der vil fortære mine sidste minder. Er det dem, der har forklædt sig som stilhed? Som træ, der sukker og strækker sig i natten? Jeg kan kun vente. Jeg venter på glemsel, på dødens slavehær, de dødes øjne, de rådnende hjerner, de døende neuroners march.

Dine hænder på min krop, dine stærke hænder på min lænd. Det drømmer jeg om, når jeg ved, hvor jeg er, og hvem du er i dette øjeblik. Igen, disse to massive kontinenter, der braser ind i hinanden, to verdener, der overlapper, får tiden til at skælve. Tid og sted, til stede og væk. Jeg forstår, at jeg ikke kan kontrollere, hvad der sker i denne verden, så jeg forsøger at huske dine hænder, at holde fast. Men disse øjeblikke forsvinder ud mellem mine hænder, sand som vandfald af tid. Tid som ingenting. Nu forsvinder jeg ... igen.

Natten tindrer.

Månen spejles i byens tage. Den åbne dør ind til værtshusets varme, mens vi sejles ud af byen, mens hjul repeterer deres egen fremdrift. Vi åbner døren ind til det varme indre. Din hånd, der let berører min arm, mens døren langsomt knager. Træet hiver efter vejret. Varme blandes med kulde, dufte med hinanden, sod på huse, skraveringer i det lyse. Det brune, i røg det brune og det røde, det bløde og det hårde. Stemmerne, der lavmælt stiger op mod råbets tinde. Duften af koldt tøj og hud, der damper. Den duft, denne duft. Jeg ser på dig, lader dig se, at intet ender her. Denne

glidende bevægelse ind i lokalet. Dette koketteri, denne glidende bevægelse ind blandt fremmede, der giver plads, åbner sig, kroppe, der åbnes. Mens vi indtager, lader os indtage, indfange, lytter jeg til hjulene, der æder sig gennem landskabet, vognen, der vugger dovent, mens vi sejles ud af byen.

Jeg sejler ud over kanten. Du holder fast i mig, mens jeg bøjer mig og mærker kvalmen komme buldrende som et eksprestog. Kvalmen, denne bitre ven, der smager af metal, min ven. Glasset, hvis yderside dugger som en morgen i februar, glassets gyldne korn sejler med mig i vinden. Vi duver dovent, mens skyerne sniger sig hen over solen, om bag bjergene. Det krystalblå vand med fiskernes små både på toppen. Jeg sejler med vinden i håret. Vi stirrer ind mod land, hvor det gyldne sand glider over i et grønt glimt af skov. Det grønne i det gyldne i det blå. Glasset sejler i min vind. Jeg er kanten.

Opfattelsen af mit selv fylder mig med rædsel. Selvet svulmer som en ballon, der er ved at nå sit naturlige bristepunkt, er ved at vokse ud over sig selv. Tiden er gyldne korn, der fylder glasset, når duggen falder hårdt på det grønne græs. Bjergene skygger for månen. Seglet ser på havet i dets mørke kåbe, folder blidt sit slag om aftenen med en knapt hørbar summen. Solen er blevet til nattens jæger. Du holder mig om skulderen. Jeg vugger trygt i din arm. Pudnen bag mig er sat til rette. Du ser på mig, smiler. Jeg for-

nemmer, at en del af mig forskyder sig ind over rædslen. Men jeg er stadig bange. Levende.

Flugtruter.

Jeg flygter gang på gang. Forsvinder ud i andre landskaber, ind i fremmede byer. Møder mennesker, jeg aldrig kommer til at elske som dig. Men jeg flygter alligevel, forsvinder imellem dine fingre, sandkorn, der ét for ét forlader dig. Jeg skal stoppe med at drømme, men kan ikke forlade denne tilstand af vægtløshed. Det er selve tanken om at forsvinde, at lade mig glide i ét med denne vrimmel af kroppe, disse smukke og gnistrende kroppe, marmorstatuer, vidnesbyrd om andre fortider og fremtider. Det er disse drømme om en kvindes varme hænder på mine bryster, om hænder, der hviler på mit inderlår. Disse statuer, hvide som marmor, hen over natten, svedens glitrende landskaber, stemmernes blide hvisken.

Disse stemmers hvisken. Disse mennesker, der står i hjørner i rum, hvor musik sagte drypper et citadel af æteriske dufte ud over en varm aften i en by. Disse dufte af sved, røg, læder og moskus er min fæstnings fantasi. En blomstring af små ritualer i en varm aften, hvor en ny måne smelter sin væske ud på hudsøjler. Jeg vågner og ser din rygs muskler, mens dine hænder glider ned ad en sort kvindes ryg. Øjne, der stråler og læber, der hvisker ord på sprog, jeg ikke forstår. Imens, i de stille timer, rider jeg igennem landskaber,

mens jeg venter på, at du træder ind i dette lokale af smerte.

Dine fingre, der finder min hånd i mørket. Stemmerne, der sætter billeder sammen til en fortælling om tog, der forsvinder ud af en by. Disse tanker om at lægge min hånd på dit lår i mørket, men som aldrig føres ud i livet. Og håbet om, at denne time aldrig forsvinder. At denne time strækkes til en tynd tråd af tid, at tiden kan trækkes op på nattens spole, at morgenens grå hvin aldrig ankommer. De fodspor, jeg sætter i sneen, skal aldrig ankomme. Nøgler, der skal sættes i døre, aldrig smedes. Visheden om hændelser, aldrig forandres. Hændelser, aldrig glemmes. Aldrig forvitte.

I dette øjeblik bliver de hvide vægge uudholdelige at se på. Når hjertet sender en ny ladning blod rundt til kroppens skjulte depoter, bliver det hvide mere skærende. Lydene omkring mig vokser til store klumper af støj. De sætter sig i vindueskarmen, som fugle på et foderbræt. Deres næb åbnes og lukkes, og tiden går, mens dagen bryder ud af nattens fængsel. Fuglene lægger an til landing på foderbrættet, lander, mens solen pisker sin varme i det grønne. Nede ved bedet lusker katten rundt, det grå og det hvide. Dens hoved drejes op mod fuglene. Katten ser på fuglene. Det grå og det hvide ser på fuglene, der lander i vindueskarmen. Klumperne af støj, det hvide i det grå. Timerne åbnes og lukkes som næb. Timer åbnes og lukkes, minutter åbnes og lukkes, sekunder åbnes og lukkes.

Mine øjne åbnes og lukkes som klumper af tid. I dette øjeblik: Tiden, en anakronisme.

Igen denne sondring.

Mellem det, som kunne have været, og det, som eksisterer, som har eksisteret, som vil eksistere. På trods. En eksistens, der borer sig ind i mig. Små spyd, der gennembrøder huden. Min hud, et hylster. Min krop, en beholder, en fragt af knogler, blod, nervebaner, sjæl. Jeg transporteres fra sted til sted uden at vide, om jeg når frem i tide. Jeg hører hjul knirke, fodtrin, der hastigt fremmaner en følelse af savn. Det er trin på en stentrappe, en opstigning til et mareridt. Denne larm af biler, af mennesker, der gnubber sig op ad mig. Denne udmarvende trang til at berøre min sjæl, til at beskue min huds fregnede regn. Det brune hår, der vil blive gråt før tid. Denne afluren af min krops koder. På trods af din hånd i min. Disse mennesker, der vil flå min sjæl i stykker, flå den i stykker, dele den imellem sig. Hvor går grænsen mellem krop og sjæl?

Vi kører op ad bjergets side. Den frostklare himmel slår sprækker, mens hårnålesving syr sig op mod restauranten. Træerne er sortkrogede. Mine hænder hviler på rattet. Min krop spændes og falder til ro, når svinget rettes ud, og du ser ud ad vinduet, ser ned mod dalen, brune og grumsede firkanter, der gennemskæres af hegn. Jeg gribes af en trang til at dreje rattet hårdt til højre, til at lade inertien udvikle sig til et

spørgsmål om fremdrift og tyngdekraft. Denne følelse af vægtløshed, når jeg er i nærheden af dig. Denne svimmelhed, når du forsvinder.

Sandheden. Dette er endnu en sandhed. Stilhed, en summen i mine ører. Stilheden, en knugende fornemmelse i min mave. Denne summen, en fortælling om fortrydelse. Mor, jeg ser dig komme ind. Du træder ind ad døren, vender dig mod mig. Støvet danser i solens stråler, mens du vender dig om mod mig. Mig, der sidder med hovedet nede i en tegning, farvekridt på mine fingre. Dagens arbejde, en duft i min hud, en pallet af støv i mine næsebor. Det er, som om farverne fra papiret breder sig ud i værelset. Det gule sætter sig på lampens pære, det grønne siver ind i den enlige plante i vindueskarmen, og det blå flyder ind i dine øjne. Alle disse glimt sætter sig på mine nethinder, sætter sig på alle tingenes former.

Hvordan jeg overlever mellemrummene, hvordan jeg findes i mellemrummene, er mig en gåde. Der er disse glimt, som afløser det grå. Måske er det erindring i sin mest simple form; disse glimt, som jeg forsøger at fylde ud med minder. Disse minder kommer i små forsølvede æsker; det kan være små æsker med lyde, med dufte. Disse små forsølvede både, der driver ned ad erindringens strøm. Hvad kom først: Erindringen eller mindernes små sølverne både? Disse små både, som vugger, når du bevæger dig, når dit ansigt drejes mod mig. Nu går det op for mig, at dit ansigt kan være mit. Jeg er ikke sikker. Jeg har mistet

evnen til at forstå, hvem der er hvem hvornår. Sengen, som jeg ligger i, er ikke min. Den tilhører en fremmed. Den fremmede, jeg er blevet i takt med, at mellemrummene presses sammen til små klumper af porøst sølv. Disse små porøse æsker af sølv, skrøbelige både.

Der sidder en fremmed ved min seng. Hans hår er sort og gråt, skjorten er hvid. Han ser på mig, holder min hånd. Det er ikke dig. Han er ikke dig, men han smiler. Hans tænder er små og skæve, hovedet er på skrå, de brune øjne ser. Jeg lukker mine øjne, tænker på dit ansigt, forsøger at fremkalde dig. Forsøger at holde dig fast. Dit ansigts former fremmaner jeg med mine fingerspidser. Dit ansigts konturer er som kridtstreger på asfalt, der opløses i regnen. Regnen siver ind i kridtet, siver ind og hvirvler farver rundt i miniaturemalstrømme. Jeg mærker din hånd på min kind, da jeg åbner mine øjne. Værelset eksisterer stadig. Du eksisterer, men manden er væk.

Tordenvejr.

Den hårde sofa knirker. Knirker, når jeg vender mig om på siden, når jeg sætter mig op i natten og ser rundt. Den lyse nat laver streger på gulvet. Jeg griber ud efter stregerne, mærker det kolde flisegulv. Duften af fisk, af hvidløg, af krydderier, som jeg ikke kender navnene på. Jeg kan smage fisken fra det sene måltid, den syrlige smag af citron fra vandet, risenes fadhed. Jeg husker turen ned til havnen, solens varme, lugten

af bilerne, duften af reb og hav, der bliver stærkere, jo nærmere jeg kommer på havnen. Nu kan jeg høre stemmer på et sprog, der lyder som en smuk, vemodig sang. To brune mænd maler en båd, og ved siden af dem står en balje. Jeg går hen og ser ned i baljen, hvor dåser svømmer rundt sammen med to-tre fisk. Fiskene pisker vandet til skum med deres finner, får dåserne til at skurre mod bajlens røde plastic. Jeg stikker hånden ned i baljen, mærker de skællede kroppe, metallets kulde, snuser til havet og rebene. Jeg smiler til mændene, som ryger og taler, mens de smiler til mig.

Jeg kan se lynene over tagene på bygningerne over for mig, høre brølet fra tordenen, der kommer nærmere. Værelset bliver oplyst i en blålig nuance, hver gang lynet slår revner i himlen, og glasset i vinduet rasler højere, jo nærmere uvejret kommer. Først det skarpe glimt, så pausen, kortere og kortere, derefter det sønderrivende brag. Det må være lige oppe over mig nu. Lyn og torden går ud i ét, et sejl, der folder sig ud. Kommer far ikke ind og henter mig, som han plejer? Døren, som åbnes, lyset, der tændes, de varme hænder løfter mig op, bærer mig ind til mor. De varme kroppe, der indkapsler mig, beskytter mig, mens jeg glider ind i søvnen, mens uvejret får huset til at vånede sig. Jeg glider ind i søvnen, mens lyn og torden får glasset til at ryste i vinduesrammerne. Det lysende blå i det sorte. Det skærende hvide i det sorte. Det kolde blå i det varme sorte. Er det dig?

II
ØVELSER

Jeg øver ord.

Placerer dem i rækkefølge, forsøger at lade de små detaljer vokse. Skriver på lister, lader som om. Disse små perlende dråber af visdom, små floder af fortiden, som truer med at tørre ud. Ge-læn-der. So-fa. Bord. Fin-ger. Små øvelser til at fastholde livet. Øvelser, denne væske, denne ligevægt, små lyde, som dannes i mit hoved, inde i mit fængsels litani. Stavelser skal blive til ord, ord skal blive, skal holdes fast i de kroge, jeg kalder hænder. Hænder bærer ord.

Sætninger skal skrives med sirlig skrift, holdes oppe af linjer. Papir nedfælder ord, jeg fælder ordene, plukker frugterne fra haven. I den bagende sol syder det af pusleri. Trolddom udvindes af de små dyr, man fanger ved fuldmåne. Disse små skabninger i nattens hoveri. Små, pilende væsener, som træder varsomt hen over den kølige jord. Op ad træstammerne med frugter i deres små munde, børn fodres, mens solen brænder ud.

Jeg mærker pulsen fra maskiner. Under mine fødder gemmer der sig aftryk, under mine negle sidder barken fra mit arbejde. Den brune bark, små stykker af hud, der kan kradses af, når jeg lader mine kløer skrive små historier, med sirlig, krøllet skrift.

Værelset. Et moments varme ånde sniger sig ind ad vinduet, halvt åbent, som et sår i din side. Og denne tornekrone, hårets ild. Solen synker sit spyt. Jeg ved, at mine tanker forsøger at indkredse grænsen for, hvornår ord slår til. Jeg sidder i dette værelse. I dag er

jeg oppe, stolen henfalder under mig. Jeg ved, at vi i dag kredser om solen, men i morgen er vi længere væk end før set.

Jeg finder på nye ord, forsøger at sætte dem sammen på ny. Elskede. Æble. Saftig. Hinde. Jeg elsker haven uden for mit vindue. Derude går du rundt og kradser blidt på stammernes bark, lader det brune lægge sig til rette under dine negle.

Lugten af dig, dine barkedede hænder, duften af hud. Under mig, henfald, ved siden af mig, en genstand med væske. Denne klare væske, det ene øjeblik i perfekt balance, og så, i det næste, en bølgende bevægelse, et skib hen over havets spejle. Værelset i en form for balance.

”Forsøget på at give mig selv tid til at opfinde det hele igen”. Denne sætning har jeg noteret på et krøllet stykke papir. Det gullige stykke med skrift på, en palimpsest. Pa-limp-sest. Jeg skrev ordet ned på et andet stykke papir, men husker ordet af en eller anden grund.

Måske kan jeg skrive ord ned på papir og genopfinde mig selv? Jeg skriver ord oven på ord og lægger papir i sirlige bunker ligesom små billeder, der glinser, mens farver flyder ind i hinanden. Ligesom de små stjerner, som sættes på papir, når du har gjort et eller andet rigtigt.

Det skvulper.

Spanden med vand sættes hårdt på gulvet, og moppen snor sig som et købbe slanger, altid på vagt. Herefter den huggende bevægelse. Flader bliver til små stier, hvor vi vandrer i de kølige, men smukke morgener. Sandet knirker, når vi skrider hen ad vejen mod stranden. Solens blomst er lækket, mundens tal fremkommer i et varmt smil. Du smiler til mig. Jeg tror, jeg forstår det smil. Jeg tror, du forstår min stilhed.

Denne famlen efter ord, efter den kølige morgen. Det blå i det blå, himlen spejles i hav, sand under vores fødder. Denne skvulpen, havets smil hen over lyden af metal mod sten, plastic mod fliser, denne hengemte stank af slanger, denne pulsende, mekaniske ånden ind og ud, de slanger, der er klar til at hugge, mens jeg venter.

Du går langs stranden, ser efter rav eller konkylier, vender dig mod mig, vinker, ser direkte på mig, mens denne skvulpen fra det grønne i det blå hører op.

De siger: "Du skal øve dig". Jeg øver mig. Jeg kaster mig ud i bølgen blå, lader deres ord koge ind, rører dem sammen med min tilstand, koger en suppe på de små notater, der pryder værelsets aktant. Jeg modtager deres ord, venter på fremkomsten af strukturer, de små tegn på liv. Jeg husker suppen, der røres op, skeen i gryden, dampen fra det kogende fluidum, duften af kvæde, duften af lam, synet af blodet, der sprøjter, mens kniven marcherer hen over halsen.

Den metalliske lugt af et døende dyr. Slagteren siger: "Du skal øve dig". Jeg ser metallets hævn over vævet. Lammet er smukt og smager godt. Jeg smiler til dig, mens du parterer, mens solen synker ned bag skovens udhæng. Her, i den lille landsby ved skovene, hvor lammet dør, synker solen. Jeg elsker duften af dig, duften af bark på dine hænder, havets suk, da vi ankommer, øjne som ædle sten, og disse syrlige bidder af æblet, disse dufte fanget bag den grønne hinde. Dufte, der sættes fri, molekyler i fri bevægelse, haver i æblers vold.

Navngivning.

Jeg folder små papirsedler, forsøger at folde "O-ri-gami", men støvet fra mine øjenlåg får værelset til at kæntre som en båd, en foldet, porøs båd på et stort, vilt hav. Jeg folder små historier til ord, søsætter dem, sætter dem i strandkanten, puster dem ud mod kanten. Sender ord ud over kanten.

Vi står ved det urolige hav med en flaske. I den klare flaske lægger vi brevet til dit fremtidige jeg, til mig, til os. Proppen er limet fast, så saltet ikke fortærrer vores ord. Duften af den stærke lim, duften af hav, duften af din skjorte i det grå. Alt dette sender jeg ud i verden, af sted til kanten, som det vil falde ud over, og jeg også. I dette fald samler jeg ord op. Mens jeg falder. De foldede ord sejler på havet. De flyder, andre falder med mig. Vi synker.

Sammen går vi i natten, sneen knaser, lygterne guler som ulvenes øjne. Vi går op til huset, vores hus. Det hus, vi så for første gang to dage efter, båden bragte os hertil. Dine hænder er varme, mine skælver, ånde blæser ud af vores munde, fletter sig sammen og stiger op mod den klare blå himmel som røg fra en skorsten. Som røg fra en ild. Som røg. Bare røg. Du siger, at vi er hjemme om lidt. Jeg smiler, mærker mine læbers sprukne kys mod din kind. "Hjemme". Dette ord husker jeg: "Hjemme".

De siger: "Du skal øve dig". Jeg øver mig. Jeg lader, som om jeg sover, når de kommer. Om natten, når grenene i træet uden for mit vindue rasler, lader jeg, som om jeg sover. Jeg glemmer, hvem jeg er, også når jeg sover. Også selv om jeg bare lader som om, når de kommer.

Jeg husker at øve mig. Jeg gentager de ord, som de siger, jeg skal huske. Manden, der sidder ved min seng, fortæller, at jeg skal lære ord, forsøge at huske. Jeg forsøger.

Jeg vil gerne kende dette sted. Dette sted kan være en have på en varm sommerdag. Solen kan skinne, himlen kan være blå, træerne grønne, græsset lidt gulligt. Dyr i træer og i buskads kan svirpe, summe, danse. Jeg kan se dig gå hen mod træerne, se dig bevæge dig hen mod træerne. Brisen kan få buske og træer til at svirre, mine fødder kan være bare i græsset, på min hånd kan der sidde en mariehøne. Eller en sommerfugl.

Jeg vil gerne elske det hele. Jeg kan elske det hele. Jeg skaber græsset, sommerfuglen, træerne, solen, mens jeg går. Jeg sætter ord til det hele, før det forsvinder, før jeg forsvinder. Jeg vil gerne kende dette sted, gentage det hele. Dette kan være en have, på en varm sommerdag. Solen kan skinne, himlen kan være grå, træerne grønne, græsset lidt gulligt. Dyr i træer og i buskads kan svirre, summe, danse. Jeg kan se dig gå hen mod træerne, se dig række ud. Se dig strække armen op, række ud efter frugten. Jeg kan sætte ord på det hele, før det forsvinder, før du forsvinder.

I nat drømmer jeg. At jeg forlader dette fængsel. Jeg drømmer, at jeg forlader det hele. Jeg åbner mine øjne og går ud ad døren. Jeg åbner døren, går ned ad den hvide gang, hen til døren med låsen, som jeg kan åbne uden nøgle. Jeg går videre igennem den tomme lobby, hen til udgangsdøren. Jeg træder ud i haven. Det er en varm sommerdag, solen skinner, himlen er blå, træerne grønne, græsset lidt gulligt. Brisen får det til at svirre i buske og træer. Mine sko har jeg glemmt. Jeg ved ikke, hvor mine sko er. Jeg har bare tær.

Jeg er alene. I min ene hånd krammer jeg et stykke papir. Papiret er gammelt, tæret, og skriften på det er udflydende, ligesom minderne. Det dufter af havets brus, tjære og lim. Jeg krammer det hårdt i min hånd. Det ligner et stykke stof, som er ved at smuldre. Jeg skal skynde mig, inden papiret er forsvundet. Jeg skal skynde mig, inden ordene fortæres. Jeg ved, at jeg

skal skynde mig. Men jeg ved, at jeg vil vågne, inden jeg når mit mål. I nat vil jeg vågne.

Jeg er mørket.

Jeg kan høre det rasle, knitre, klage sin nød. Denne klynken som en kat, der har forvildet sig ind i et klædeskab. Hvæs og klør på træ. Jeg kan høre klørerne ridse dybe flænger i træet, og katten vræler som en forgrædt baby. Jeg lister rundt i værelset, leder efter ovnen, så jeg kan redde min baby. Dette hvide rum, disse ukendte ting. Denne seng, disse apparater, som holder mig vågen om natten.

Gardinernes dæmpede, hvide slør i natten, vinden, der får dem til at bevæge sig i natten. I nat, da jeg stod op for at tisse, havde en eller anden stillet det bord, de kalder mit, det forkerte sted. Jeg er det forkerte sted. Dette sted er det forkerte sted. Og igen denne raslen, denne knitren.

Altid er du her. Sammen med mig. Vi sidder tæt på hinanden, ser ind i bålet. Stjernerne skærer hul i natten, luften er florlet, kølig. Træet eksploderer i små glimt, som popkorn, gløder ved mine fødder. Mine fødder tæt på bålet, tæppet omkring mine skuldre som en kappe. Mine fingre flettet ind i dine, stilheden flettet ind i natten, natten flettet ind i ilden, ilden flettet ind i træ, gløder flettet ind i dine øjnes genskær.

Jeg øver ord: Altertavle. Benklæder. Afdeling. Elegant. Tunge. Gerontologi. Hammer. Isvaffel. Juleaften. Proviant. Lygte. Polyfilla. Nøgle. Opera. Pas-

form. Quilt. Abrikos. Selv. Tornyster. Bus. Dagligstue. Torsk. Venlig. Wienervals. Yndig. Zebra. Ægestand. Rust. Paragraf. Åbningstid.

Stilhed er ikke stilhed. Stilhed er enten bølget eller pulserende, knapt hørbar, blot en tilstedeværelse af blod, der pumper klumper rundt i min krop. Små klumper, som sætter sig fast i mine lunger, klumper af ilt detonerer. Som jeg ligger i sengen, bare stirrer ud i intet, med en maske på mit ansigt, disse eksplosive udfoldelser i mit bryst, disse budbringere af glædesløse tårer. I denne stilhed eksploderer det for mine øjne, hvide lyn, små, blinde pletter, støv.

Jeg er mørket, jeg bliver mørket. Dynen varmer min kolde krop. De siger, at det har sneet i nat, at jeg skal stå ud af sengen, sætte mig i stolen, nyde den smukke udsigt. Ude på gangen, skridt fra lyddæmpede sko, ilende fødder i lyse gange. Jeg sidder i en lænestol. Den dufter af mor, den varmer som mor. Tæppet varmer som hendes ånde i min nakke, når hun lægger sig bag mig og holder om mig i denne kolde morgens hårde lys. Hendes arme om min kolde krop, der ryster af feber. Hendes arme om min lille, rystende krop. Hendes ånde i min nakke, hendes hænder, hendes duft. Lænestolen blomstrer, tæppet varmer som kronblade, disse fingre, som lukker sig om min krop, beskytter mig mod kulden.

Ude på havet, helt ude på midten af havet, som et blad, der duver på de grønblå bølger, sådan glider vi af sted. Bølgende, vuggende, lette som blade, disse

flåder af grønne galakser på det grønblå. Lyden fra terner og albatrosser, flyvende fæstninger. Vi sejler mod solen. Vinden får sejlet til at danse en bolero. Vi vugger i takt, følger havets dans.

Svunden verden.

De siger: ”Du skal øve dig”. Jeg øver mig i at stirre ud i ingenting. Her er intet, jeg kender intet. Jeg er ingenting. Jeg er øjne, der stirrer ud i det fjerne. En mand sætter en tallerken på mit bord. Jeg siger intet. Sulten er ikke en trang, men en nødvendighed, som jeg kan afvise, indtil mine øjne triller ud af øjenhulene. Triller ligesom æbler, der falder af træer, rammer jorden i små dansende hop.

Jeg øver mig i at genkende mig selv i vinduets spejl. Dette værelse er mit, siger de. Jeg siger ingenting. Jeg øver mig.

Hvor er du henne? Mor, kan du høre mig? Jeg er lukket inde i skabet, kom og hent mig, åbn døren, hent mig ud. Hvor er far? Jeg kradser på indersiden af døren. Skabet er trangt, mine albuer støder mod bagbeklædningen. Jeg kradser så hårdt på indersiden, at mine negle knækker. Så hårdt, at mit blod bliver presset ind i dørens blotlagte træ. De flænger, lavet af blødende fingre, vil altid være til. De flænger, som mine negle har åbnet i træets hud, røde kløfter i et goldt landskab, stanset ud af min ensomhed. De flænger, mit vidnesbyrd. Mor, hent mig ud. Jeg klynker som en kat, støder min pande mod døren, så det sort-

ner for mine øjne. De ved jo, at jeg er mørkerød. Hvorfor er jeg her helt alene i denne verden? Jeg skriger som en kat.

Jeg mærker prikket. Den tynde punktering af min hud, det fremmedes indtrængen, væsker i forening. Som to elskende, lemmer filtret ind i hinanden, én organisme. Væsker, der forenes i et suk, og ingen siger noget.

Det begynder snart. Det mørke tager det hvide, det hvide tager det sorte, alle farver suges ud af mig. Smilende ansigter, smilende munde, smilende roser folder sig ud. Det hvide tager det sorte, det sorte tager det hvide, alle farver suges ud af mig. Det sidste jeg hører: ”I morgen har du det bedre”.

Ude i horisonten står den gamle mølle på bakken. Korn i vinden, skyer sejler over det blå. Den støvede sti. Ude til venstre, det vajende kornhav, brisen i mit hår. De brune ben i de solide vandrestøvler, mine muskler arbejder, op ad bakken. Du holder mig i hånden, giver mig styrke, trækker mig blidt op mod den gamle mølle. Den gamle, hvide mølle på bakken. Luften fuld af saltede strejf, af insekter, af os. Verden er fuld af os. Vi er i verden. Inde i den gamle mølle dufter der af malet korn, af en svunden verden, selvom vi er her.

Om natten bliver jeg vækket af en stribe lys, når døren åbnes. Før døren åbnes, kan jeg høre håndtaget blive presset ned, palen der forskubbes i et vrid med håndleddet. Døren åbnes lydløst, alle dele står klar på

spring som fjedre, striben af lys vokser. Og nu skyggen af en person. Jeg ved ikke hvem, der fylder døråbningen. Hvorfor ser de på mig? Ved de ikke, at jeg ikke er *her*? De ser kun min krop, min sjæl er fanget i et skab. Som en kat, der er bange for at dø, som et barn, der er bange for at dø. Jeg tror, at jeg er bange for at dø, men for det meste eksisterer jeg ikke. Mit jeg gemmer sig under sengen.

Jeg øver ord. ”Du skal holde din hjerne skarp”, siger de. Jeg går ved siden af en mand. Hvad er det, han hedder? Jeg tæller mine skridt, ned ad gangen til højre. Derefter til venstre, vi er inde i labyrinten, højre, ligeud, til venstre. Jeg mister orienteringen. Salen er fuld af mennesker, fuld af mænd og kvinder, ældre end mig, eller er de mig?

Jeg føres hen ved siden af en mand, der har et næb og små skarpe øjne. Han ser på mig med sorte øjne, med hovedet på skrå, en vild rovfugl. Jeg ser hen mod en ung kvinde. Er det én, jeg kender? Er det dig? Hun rækker armene frem mod mig, ser på mig, smiler. Jeg træder et skridt frem, vil omfavne hende, ligesom en moder, der omfavner sit barn. En moder omfavner sit barn, når barnet skal i skole, tager afsked. Måske kommer hun ikke og henter barnet, måske glemmer hun sit barn. Måske glemmer hun sig selv. Bagefter er jeg træt i hele kroppen, mine led smerter. Tågen er ikke lettet, men jeg kan se rovfuglen flakse ud ad en dør, før jeg går ind i labyrinten.

Kontinentaldrift.

Tit støder kontinenter sammen, de braser ind i hinanden, danner bjergkæder, tårnhøje platforme. Jeg kan mærke jorden kælve under mine fødder. Jorden rejser sig, og ud af støvet dukker der nye formationer op, jordfødte babyer. Små statuetter, små mennesker på rad og række. Hylde efter hylde med jordfødte babyer. Jeg vil række hånden ud efter en jordfødt, men afstanden vokser, jo nærmere jeg kommer, jo nærmere min hånd kommer på hylden. Jeg kan høre ild knitre.

Du sidder i stolen med det ene ben over det andet, som et kryds. Skægget er stort og sort, skjorten grønt, jeg ser på dig. Dit smil. Læberne gemt i skægget, med tænder strålende som lanterner. Bag dig hylde med statuetter, disse små abelignende tingester. På bordet foran dig står skålen med æbler, plukket i haven. Haven, hvor dyr kryber rundt, hvor lyde samler sig i klumper, som støv i hjørner. Store bolde af støv, små porøse pindsvin, som krøller sig sammen i et forgæves forsvar mod en uvirkelig fjende. Jeg ser dine hænder, mærker duften af jord i mine næsebor. Du venter, ligner én, der venter. Venter du på mig? Jeg vil gerne træde hen til dig, men jeg vågner hver gang, i dette sorte mareridt, denne lydløse slagtehal, jeg er faret vild i. Mit hjerte hænger i en tynd snor.

Vil du mig, så vil jeg dig. Er det en sang, jeg lærte som barn? Måske sang du sangen for mig, måske lærte jeg den i skolen. Fortiden er størknet lava. Udspyet

og blødende siler den hen over landskabet, mens den sætter ild til træer og buske, for derefter at lægge sig til at dø. Og dér stivner den i dødens maskepi, dér holder den dyr og sange fast i et koldt greb.

Håndens greb om pennen.

Denne uregerlige giver af liv, af et levet liv. Denne hånd holder krampagtigt fast om pennen. Skriften sættes som plovfurer i papirets muld. Hånden er en okse, plovfurens hersker. Brun hersker over brun, hersker over rødt. Plovskærets udskæring af ornamenter hersker over hændernes greb om værktøjet. Jeg skærer billeder ud på papir, tvinger det brune frem i det hvide på det røde, skriften som en maskine. Den defekte maskine.

I hjørnet står en kasse med levende billeder. Denne verden, det er min verden, alt bevæger sig i ryk. Jeg ved, hvad det er: Ingenting. Jeg ser mennesket bevæge sig i ryk som i en stumfilm. Hvis jeg lader mine fingre bøje billederne en smule, lige nok til at de bøjes, men ikke knækker, kan min tommelfinger sætte en lydløs verden i gang, i ryk. Det hele forrykkes, men det eneste er billedernes kant mod min tommelfingernegl, kun dette. Jeg ser det. Kun jeg ser det.

På mit bord står en brun krukke. I den er der et æble. I æblet er kerner indfanget. Inde i kernerne er vi fanget, du og jeg. Jeg er vågnet med dette i mig. Skumringen kravler ind ad vinduet som en tyv. Jeg ser hans ansigt komme til syne. Hans ansigt vokser.

Han svinger sit ene ben hen over vindueskarmen, drejer i kroppen, imens hans ansigt vokser, svinger det andet ben ind i værelset, mens hans blik, de sorte øjne, vokser, hans ansigt vokser, de sorte øjne vokser. Mens han stiller sig foran min seng, smiler han med sorte tænder. Hans blege ansigt fylder hele rummet. Det kommer flydende, som en kobra hen over sengegærdet. Da jeg åbner munden for at skrigе, stikker han sin tunge ind i min mund. Hele hans ansigt er verden, min mund smager af rådden jord.

Duften af græs, duften af saftigt græs, duften af sol, duften af solen, duften af blomster, duften af blomsternes nektar. Lyden af fugle, lyden af små fugle. Lyden af buske, lyden af levende buske. Lyden af dyr, lyden af vimsende dyr. Lyden af hvide streger hen over himlen. Lyden af glas, synet af glas, synet af glasset på mit bord. Synet af mennesket på græsset, synet af dig på græsset. Følelsen af bevægelse, følelsen af bevægelsen ved min side, følelsen af en person ved min side, følelsen af dig ved min side. Følelsen af en duft i mine næsebor, duften af græs, duften af saftigt græs, duften af bark, duften af træernes bark. Følelsen af din hånd på mit lår, din hånd på mit lår, din hånd på mit lår.

De siger: ”Du skal øve dig”. Jeg øver mig på at svæve lydløst hen over gulvet, så jeg kan forsvinde uden at efterlade mig spor. Forsvinde uden at efterlade noget som helst andet end en duft af lavendel.

Røgelsen brænder, teltet dufter sødligt. Kvinden foran mig har langt sort hår. Hendes tøj er farverigt, som en malers palet, som om maleren har frarøvet regnbuen sin glans og lagt den på sin palet. Hun ser på mig med perleøjne, hendes hænder tunge af sølv, hendes tænder belagt med guld. Hænder som søstjerner kriblende hen over bordet, hen mod mine hænder. Varmen fra disse hænder, tunge af sølv, varmen fra hendes øjne, mens hun fortæller om en fremtid, jeg nu ved aldrig ankommer. Hun lyver ikke. Verden spinder sin egen løgn, sit eget net.

Når lyset er slukket, sidder du ved min seng. Din ånde puster nyt liv i mig. Jeg hører dit åndedræt, rækker ud efter det, mærker din hånd, mærker din hånd på min arm. Jeg mærker det kolde metal, jeg griber om sengens hest, mærker din varme ånde, fornemmer dig. Selvom jeg ved, at det er dig, spørger jeg dig: "Er det dig?"

Da du kysser mig, ved jeg, at du er til. Her.

Ufravigeligt og allesteds.

Ruten er lagt på forhånd, alle veje fører ingen steder hen. Steder findes ikke, de forandrer sig over tid. Mens bussen skrumples af sted, ser jeg på dig, mens du ser ud ad vinduet. Dit ansigts profil i solnedgangen, det fine øjenbryn, hårene sorte og bløde som silke, din næses skarpe svaj, som hugget af Roms fineste marmor. Amorbuens strenge skønhed, tænder som alabaster, når du smiler, hagen, det guddommelige

strejf. Atlas, du er min Atlas. Dit solbrændte ansigt i solens stråler.

Ind ad vinduerne stråler solen. En kolonne falder ind på gyngestolen, der piber og knager som et spindeværk. Træ føjes i træ, saftspændte vinkler sat i pres, grene bøjet af hænder, bøjet af viljen til at skabe dette kunstværk, denne genstand, som du sidder i hver aften.

Dine hænder sætter garn i mønstre, sokker og trøjer vokser frem. Smukke blomster springer ud, når aftenen falder ind. Mens mørket falder ind ad vinduerne, vokser regnbuer ud af dine hænder. Lamper tændes med et tryk på kontakter, kaffe brygges i kolber, tv hvisker, varmen kommer fra dine regnbuer.

Jeg øver ord; jeg gentager. De siger ord, og jeg gentager. Jeg vender en brik, ser et hus. Vender en brik og ser, en hund? Et træ? Ikke en pibe. Jeg vender en brik. Det er et hus. Det ligner ikke mit hus. Huset er af gule mursten, og der er en carport med en mur ind til haven. Døren i muren er en bueport. Jeg drejer håndtaget ned, mærker noget kilde på mit håndled.

Det er ikke dig; du er her ikke. Der sidder en edderkop på mit håndled, stor, sort, tykke ben, onde, røde øjne. Jeg skriger, og nu skriger edderkoppen. Vi skriger, indtil verden ender. Edderkoppen og jeg.

Hen ad gangen, ud af labyrinten. Fuglemanden er der ikke. Hvis han har været her, er han væk nu. Min krop snurrer som katteøjne. En fod foran den anden, et skridt ad gangen. Men hvirvlende dervisher danser

på min hud. Jeg husker alle ord, men ikke dem, jeg skal bruge til at komme hjem med. Jeg tror, fuglemanden er væk, men måske er det mig, der er væk?

Vi løber igennem stisystemets labyrint. Hyler som udrykningshorn. Mens vi løber, hyler vi som udrykningsfartøjer. Vi lader dagen passere i ryk, mens det rykker i vores ben. Vi danser igennem natten, fra én evighed til en slutning. Du og jeg.

Igen dette: Arme skal styrkes, ben skal styrkes, afældige lemmer skal drives til ekstase, til bristepunktet. Små vægtlodder i mine hænder, arme op, arme ned, spjættende ben og knæ, der knaser som grus. Gamle, udtjente robotslaver, som udfører de sidste ordrer, før de smides i grave markeret med krydser på et kort. Vi er krydser på et kort. Vi er kors på en slette, ofre i en krig, ingen kan huske. Arme op, arme ned, spjættende nerver og knæ, der knaser som sand i maskineri, vandrende kors.

Om natten blander jeg ting sammen. Ord bytter plads. Jeg ser det ikke først, men lidt efter lidt lægger jeg mærke til de små, utæmmelige, ubestemmelige forandringer. Disse små forandringer er rotter, som gnaver sig igennem kloakkernes beton, føder deres unger i den indtørrede mavesæk fra en køter, og udklækker deres yngel inde i klædeskabets hengemte pelsfrakker. Bordet lyser, sengen stejler sig i matriklen, mit spejl billede er koldt.

Jeg ser på mig selv i skeens bue. Det metalliske glimt, når jeg spiser. Hånden fører mosen op mod min

mund, mens mine sprukne læber åbner svigfulde kløfter. Kødtrivler på min hvide tallerken, små, tavelige trivler af magert kød, brunlige snore klumpet sammen ved siden af bløde, grå ærter. Min hånd ryster af gråd. Jeg tænker på dig, mens du ligger i sengen, de tavelige rester af kød, gråt, brunligt, indtørret.

Gråt i gråt, gråt i sort, sort i sort, stilhed i gråt. Skrig i hvidt, hvidt i gråt, sort i gråt. Kulde i grå, fugtige grotter i gråt. Kløer i rødt, rødt i sort, blå i det grå, sort i sort. Det sorte i det sorte. Jeg skal sove. Jeg skal sove. Jeg griber ud efter det hvide i det grå, indtager det hvide i det sorte. Jeg er på vej mod det sorte i det sorte. Jeg går ind i det sorte. Det summer.

Jeg over ord.

Svane. Barn. Tale. Ord. Grin. Fraternisere. Jubel. Tårer. Toilet. Fremtid. Skulder. Gyng. Fødsel. Skole. Raki. Tårn. Kande. Mus. Lampe. Skrivebord. Æble. Selv. Seng. Stol. Album. Ring. Note. Campingvogn. Alsidig. Minutiøs. Cement. Sprøjte. Vandre. Skaldet. Absolut. Natur. Bamse. Frossen. Afgøre. Frokost. Træ. Sprosser. Alting. Ting. Fortælle. Maling. Skraldebil. Modstand. Sanke. Brandalarm. Næsten. Trædepude. Lytte. Radio. Kæledyr. Barnevogn. Barnebarn. Krise. Kaffe. To. Mælk. Silkeabe. Erotik. Uden. Dueslag. Mekanik. Udstationere. Portør. Zebra. Ål. Lektier. Smilehul. Ske. Mikse. Pølse. Jomfru. Kyllingesteg. Klaver. Panel. Milepæl. Fraktur. Tale. Brik. Akupunktur. Hud. Pilot. Smalle. Fis. Æggekage. Tå-

re. Smerte. Kakerlakker. Bal. Minut. Drøm. Fjord. Generøs. Brev. Fjeld. Mikado. Segl. Morgen. Støv. Salat. Kransekage. Hjerte. Plaster. Nedstryger. Træt. Kommunikation. Fjeld. Flodhest Indbildning. Om-trent. Frugtsalat. Olie. Bibliotek. Sytråd. Nerve. Ban-dit. Bæger. Hat. Sol. Samtidig. Itu. Kapriciøs. Glad. Smøg. Lommeregner. Sommerfugl. Symptom. Sa-fran. Hals. Spore. Lavement. Pippe. Ral. Tøj. Alvi-dende. Væske. Kysse. Ruin. Dyne. Araber. Filatelist. Gødning. Vindharpe. Pjank. Obskur. Atom. Metode. Attrå. Kalde. Farvel. Farvelære. Miskmask. Erin-dringslejlighed. Lem. Udsagnsord. Pilleæske. Vaske. Kakadue. Himmel. Fluor. Navnlig. Kakkal. Samtale. Dommedag. Erkende. Kartoffel. Allehånde. Semina-rium. Smugle. Favorisere. Pæl. Oktogon. Bil. Grund. Arbejde. Guld. Affeje. Deflorere. Død. Hvile. Lure. Sluger. Fyldepen. Klappe. BH. Smiske. Besøg. Ga-lant. Honning. Lut. Ærinde. Forsvinde. Ud.

Mens sneen falder.

Vi går langs søen, mens sneen falder. Et spejl, en glat overflade med små krusninger. Brisen får træerne til at nynne. Din store hånd omfavner min lille, spinkle dukkehånd som en levende vante. Jeg ser op på dig, dit ansigt gemt bag skægget, dit sorte hår forvitret, din næse rød af kulde. Disse krogede grene, raslende som fastelavnsris, denne frosne sø på vej til at give vandet fri. Vore støvler i denne verden, mellem to tider. Denne stilhed, hvor kun vores skridt giver gen-

lyd. Hunden, der løber ved siden af os, snuser, logrer med halen. Dens poter sætter spor, deler verden op i to.

Endnu er verden sammensat, et hele. Den består endnu af et fundament, mellemrum og firmament. Jeg sidder fast i mellemrum, det ene efter det andet, som segmenter presset sammen af tiden. Det eneste, som består for evigt, er den sorte dug spændt ud over himlen, indtil det hvide prikker huller i det sorte.

De siger: ”Du skal øve dig”. Jeg øver mig i at sammensætte ting på nye måder. Ansigter på andre kroppe. Jeg skifter ansigter på påklædningsdukker, flår en arm af, lægger den på bordet. Som en kirurg skærer jeg bukser op, krænger dem af liv, syr ansigter på kroppe, tørrer sved på panden, beder om klemmer, beder om tid, mens musikken spiller strofe efter strofe. Når jeg er færdig, gemmer jeg dem væk i mit kabinet. Rædslerne gemmer jeg væk, så ingen ser mine gerninger. Jeg gemmer nøglen i min lomme, ingen kan se. Ingen kan se, hvor jeg gemmer nøglen.

Jeg sidder i pejsestuen. Pejsen er kold, en guitar står lænet op ad den. Radiatoren stønner svagt, eller er det manden på billedet, der hænger på væggen? Det kan også være mig. Jeg ved det ikke, for jeg *er* her ikke, kun tanken om mig er her. Måske er det mig, som hænger ved siden af den stønnende mand. Jeg svinger blidt for enden af rebet, det knirkende reb, oh, du skønne reb, som et pendul, som tiden der går,

tik-tak-tik-tak. Dette konstante, vejrende pendul, tik-tak-tik-tak. Og pendulet stønner.

Nu er mændene her. De stirrer og smiler til mig. De har en plan for mig, siger de. De har ingen ansigter, kun smil og øjne, der blænder mig. Mens jeg går i vejkanterne, ser jeg bilen ankomme, dens øjne skarpe og fulde af vemod. I denne aften er mørket på vej som blåsort maling, der driver ned ad et lærred, det blå i det sorte.

Her dufter af gammelt, poleret træ, som et gelænder i et stort tomt hus. Når jeg lægger hånden på gelænderet, kan jeg mærke den glatte hud vibrere som et åndedræt, som en puls. På vej op ad trappen mærker jeg dit åndedræt.

Hele tiden disse flader, disse kontinenter, der skyder ind over hinanden. Disse flader, der forskyder sig i tiden, flyder under, skubber til, som en fjeder, der driver en viser fremad. Disse kontinenter, der venter på at falde til ro. Denne fjeder, aldrig i ro, skubber, driver alting frem, en indpisker. Denne mand, med sin lange pisk, dette smæld, når piskens spids slider flænger på ryggenes pergament. Dette svirp med hånden, disse røde livslinjer, der driver tiden fremad. Denne frygtelige pisk, denne frygtelige lidelse drevet frem af tiden. Det pergament, som smuldrer mellem mine hænder, disse røde liljer, smertelige blomster. Smukke, blodige minder, smukke mareridts rødlige svirp. Hele tiden disse kontinenters drift mod undergang, røde liljer, altid i drift.

Jeg husker farvernes bløde duft, fornemmelsen af de rødlige blade under mine fødder, træstammernes brune bark. Håndens fej over papiret, himlens blå, solens suk. Disse tidlige morgener, bøjet over bordet, et barn med tungen stikkende ud af mundvigen. Håndens sikre fremdrift, fingre, der skifter farver ud, mens fødder er solidt plantet på det grønne tæppe. Denne duft af det levende i mine næsebor, lyden af fugle i haven, den stille summen fra en radiator, denne stilhed før dagen åbnes, og du kommer ind i en duft af æbler. En hvirvlende tornado, lyde, snurrende og ophidsende, altid fremad, ud i det fjerne.

Dine kolde hænder på mine kinder, læbernes varme kys på min pande. Det hvide stivede stof mod mit ansigt, der blidt presses ind mod dig, ind til dig. I denne nat, sagte skridt. Små, trippende fødder, venter. Mørket omkring mig brydes af en lysende ramme. Jeg gætter på, at det er dørens ramme, jeg kan ane ud af øjenkrogen. Jeg gætter på, at din tøven uden for min dør betyder, at du holder øje med mig, våger over mig. Jeg gætter på, at verden består af dig. Jeg lytter, venter på, at du åbner døren, slipper lyset ind, lader mørket sive ud. Jeg lukker mine øjne, ser dig, mens du ånder ind, ånder ud, mens dit hjerte regelmæssigt pumper dit blod rundt i kroppen, som et urværk.

Dit hjerte, som er mit for altid.

Hvis jeg var her.

Jeg ville tage din hånd i min, hvis du var her nu. Her, på dette tidspunkt, mens min verden skrumper ind, kan jeg huske din hånd, dine blodårer, dine bittesmå hår på fingrene, dine negles rundinger, dine finger-spidser, din duft af tobak, af læder, af bark, af sæbe, af dig. Alle disse dufte samlet i mig, mens jeg snuser din duft ind.

Lydene er biller, der kravler i panelerne om natten. De pusler, mens hvidheden lyder som et tændt tv. Du tændte for tv'et, når du kom hjem. Dine spinkle hænder trykker på knapper og justerer lyden. Den hvidhed, der går i ét med dine ærmer.

Parfumen, der æder sig ind i min næse, udvider værelset, trænger duften af mad i baggrunden, kræn-ger min sjæl ud, sender mit legeme ud på en rejse til steder, som jeg håber at se, når jeg bliver voksen.

Nu er du en kvinde. Hvornår er dette skift sket? Hvornår er én hændelse stille gledet over i en anden? Hvornår er det ene blevet til det andet? Mit hoved trykkes sammen, mases fladt. Varmen siver ud fra alt omkring mig, sendes imod mig. Slag på en lukket dør, slag fra små hænder, der sønderrives, hænder, som får røde furer i træ. Rummet bliver mindre, bølger ind mod mig.

Jeg øver ord. Nynner med på de ord, jeg tror, jeg hører. Den slæbende rytme fra violinerne, fra pianoet, denne slæbende rytme. Disse ord er ikke mine, men alt klikker på plads, da jeg hører din stemme, der

skratte ud af højtalerne. Det er dig, jeg hører. Du synger til mig, gennem tidens arabesk. Du står foran mig, foran bænken på havnen i dette fremmede land. Gruset knaser under dine fødder, mens du lader vægten skifte fra ord til ord. Solen står lavt bag dig, bølgerne sukker, når de rammer det tjærede træ. Jeg ser på dig, gentager de ord, som du synger, mens du vugger fra side til side, som en båd på vej ud af havnen.

Alt er gået i stå, er størknet aske. Jeg kan ikke mærke mig selv, kan ikke skelne dig fra mig. Er du en dukke, kastet hen i hjørnet, efterladt af et barn? Er jeg dette barn eller dukken? Dukken, disse tomme øjne, de røde læber, rougen på kinderne, de lyse slangekrøller, den slanke hals, den benede, kønsløse krop, den blå kjole, silkestrømperne hvide, skoene røde. Denne forladte krop, smidt i et hjørne, forladt af et barn. Efterladt af mig. Et barn, en dukke, vi er det samme. Den kønsløse krop, en efterladt skal, en tomhed i tomheden.

I dag er der ingenting. Ordene undslipper som rotter, der forsvinder ned i kloakker. Jeg forsøger at fortælle dig alt. Jeg vil fortælle dig alt, men alt er forsvundet. Tågen vil ikke lette. Denne tåge. Denne ubærlige tåge. Denne tåge.

Jeg hører din stemme, men mine sanser har rullet sig sammen til en klump ler, glemt i et tomt lokale. Den størknede klump, hård, indtørret, glemt. Jeg forsøger at stå ud af sengen, men mine lemmer adlyder ikke, verden er tom.

Det er, som om jeg ikke eksisterer. Jeg ruller mig sammen til et foster, en ikke-væren. Når menneskene defilerer forbi, sejler jeg væk. Jeg er her, men du er væk. Var du her, mens jeg sov? Var jeg her, da jeg sov min drømmeløse søvn? Mine minder sejler væk, bølgerne skvulper. Hvem er du? Hvem er jeg? Er denne ikke-væren det samme som det ikke at eksistere? Jeg mangler ord for denne tilstand, denne vegeteren. Jeg forsøger at huske. Denne umærkelige rejse fra tilstanden "Jeg er" til en tilstand af ren ingenting. Denne jakke, jeg står med i mine hænder, hvor hænger jeg den?

Er det nu? Er det nu, at jeg leder efter ord, famler efter ord? Jeg drømmer, er her ikke, ser alt, men sætter ikke ord på. Kommer det bare sådan, som en økse? Som en økse, der hugger fortøjninger over? Er jeg øksen eller rebet? Den blottede nakke?

Jeg ser dit ansigt, et beskidt spejl, som en hinde på mine øjne. Dette spejl, hvori jeg spejler dig, dette ukendte du, som jeg kendte engang. Glimt af en fortid, som ikke vil falde på plads. Spolen rulles op i natten, disse mennesker, disse mennesker, alle disse mennesker, som står omkring mig. Bekymrede ansigter, smilende, men alvorlige. Disse fremmede, bekymrede ansigter.

De dufter af æbler. Som når mine tænder gennemtrænger den grønne hinde, det syrlige kød, denne sprødhed. Nu ser jeg dit ansigt. Dit smil. Her dufter af æbler.

III

INDGANGE

Denne salvede trone.

Vi ser på hende, mens hun sidder i sin stol. Denne øreklapstol, betrukket med det grønne fløjl. Hun forsvinder næsten i den. Hendes krogede fuglekrop sidder uden at bevæge sig. Hun sidder stille, stirrer ud i svundne tider, stirrer ind i fremtider, mulige fremtider kunne man sige. Men vi kender lige så lidt som hun tidens gang. Vi kender kun tiden, som er gået, ikke den, som venter. I timer sidder hun som en stenstøtte. Vi kan se hende ånde ind og ud, mens tiden går. Hun sidder bare, ånder ind, ånder ud, mens tiden passerer.

Uden for dette rum flyder dage over, skyer spejles i søer, i parker, blade spejler himlen i deres grønne fløjl. Sole vandrer over himlens buegang, årstider spejles i ansigter, ansigter spejles i ansigter. Hendes ansigt spejles i dagens og nattens vandring. Tidens passage flyder over. Vi ser hende. Hun ser ind i fremtiden, imens går nutiden i stå, og fortiden sætter sig fast i en løkke, der æder sig selv. Ligesom en slange, der æder sig selv, forsvinder ind i sig selv.

Dage og nætter fortærer hinanden, mens skyer sejler over himlene. Det grønne fløjl sejler, mens hun, som en rovfugl, sidder og venter. Vi kan se dage og nætter passere, smuldre til støv, mens fuglen ånder ind og ud. Vi spørger os selv: "Ved hun besked?". Men får intet svar.

Hendes verden vil, bid for bid, stykke for stykke, falde fra hinanden. Hendes verden vil forsvinde, ord for ord. Glemslen vil æde sig ind på hende. Neuron

for neuron vil hendes verden ophøre med at eksistere. I denne proces vil minder, brudstykker af et levet liv, forvitre, dø. Langsomt vil minder blive skilt ad, tanker blive afbrudt. Fortiden vil blive til støv.

I begyndelsen var Ordet.

Nu ligger hun i sengen. Natten er styrtet ned over hende. Hun er tynd og senet, og dynen vånder sig, når hendes fugleknogler ryster, selvom værelset er varmt. Værelset er, i denne nat, det samme, som det var i går. I denne nat, hvor intet er tilbage af det, som var i går. Kun værelset er det samme. Sengen, bordet, stolen og hendes få ting, der ligger urørt på reolen. Kun dette er det samme. Vi hører kun hendes svage ånde-dræt, iltapparatets summen, ventilatorens svirp. Ud over dette, kun nattens summen. Og i dette værelse, natten. Hvad ved vi ellers, når vi ser hende ligge dér? At intet er, som det var før. Hun har ikke talt i tre måneder, men har udført de små opgaver, som vi satte hende til at løse. Vendt billedkort, motioneret med de andre, øvet ord. Hun har skrevet ord, men det er lidt over en måned siden. Der er ikke flere ord, kun hende i sengen. Men hun er her ikke. Det er et aftryk af hende sat i virkeligheden, som et spøgelse, der ved et uheld kommer med på et fotografi.

Fotografen sætter kameraet op foran sit øje, kniber det andet sammen, stivner, mens fingeren trykker på udløseren. Når han ser på billedet senere, er der en person, som ser ud ad vinduet, som et slør i nattens

brise. Han er sikker på, at denne person, kvinden, for det er *altid* en kvinde, ikke var i billedet, da han tog det, men nu er hun der, som et aftryk sat i virkeligheden. Hun er der, men hun *er* der ikke, hun er *her*, men hun er *væk*.

I dette værelse, i dette værelse, som natten har ladet sig drysse hen over som støv, er hun til stede, men hun er forsvundet. Vi tror, at hun er flygtet, stukket af. Vi regner med, at hun i ly af natten har pakket sine mest dyrebare ejendele i en lille æske, foret med silkepapir, og derefter er hun simpelthen fordampet, måske bogstaveligt. Puff! Vi kan ikke vide det med sikkerhed, for i juridisk forstand, altså ifølge loven, er hun ikke forsvundet. Hun *er* her bare ikke. Kun hendes lille, spinkle krop afslører, at hun er her. Eller måske skulle jeg korrigere mig selv: Hun *er* her fysisk. Men er ikke *her*.

I en østers, en perle.

Som en dreng, der dykker ned i vandet, bryder overfladen, afbryder molekylernes samhørighed. Ligesom denne dreng, der bryder igennem overfladen, på vej mod bunden, vil vi dykke ned til bunden. Vi vil bryde overfladens hinde, og vi vil nå frem til skatten på bunden af havet. Vi vil nå ned til bunden og tage de skatte, som venter på os. Vi vil åbne disse skatte. Vi vil blive skuffede, og vi vil smide de tomme skaller tilbage i havet. Men til sidst vil vi finde perlen, indrammet i kødet, og vi vil beundre denne perle. Vi ser

på hende, den spinkle krop, mens hendes øjne stirrer på os, som perler i en musling. Vi ser på hende, og vi ved, at hun er en perle. Vi er drengen, der dykker ned i havet.

Vi tager hende i hånden, varmer den kolde, pergamentstynde hud, forsøger at lede hende til os. Vi taler til hende, når solen ridser lyn i vinduets glas, disse små, gnistrende lyn i glas. Vi fortæller hende om det, der forsvandt, om den smukke mand, ham med skægget, som er på fotografiet, sat på reolen. Vi fortæller om haven, han står i, om det grønne græs. Og vi holder på hemmelighederne; vi fortæller kun det, hun kender. I dette værelse fortæller vi om fortider, om huse med bueporte, om rejser, om livet. Vi tæller minutterne sammen med hende. Vi går i bjerge, ser solopgange, ser skyer jage hen over himlen. Vi fortæller. Mens vinduesglasset lyner, fortæller vi og varmer hendes hænder.

Vi står omkring hendes seng. Og vi elsker hende. Vi ser på hende, på hendes lille, spinkle krop. Mens hun ligger der, knapt nok vågen, ser vi på hende, mens vi smiler til hende. Vi ved, at hun er væk, men vi kan ikke forlade hende. Hun er alene, hun er helt alene, hun er mere alene end nogen anden, vi kender. Hun åbner sine øjne. Vi ser hendes øjne. Vi tror, hun ser os, men vi er som spøgelse, aftryk sat i virkeligheden. Her, i dette værelse, hvor støvet danser i solens stråler, er vi til.

Intet er, som det var før. Ordet vokser frem, skaber verden. Når ordet er udtalt, skabes verden. Vi kan finde ord på havets bund. Indgange til nye verdener. Andre verdener.

IV
TIDENS PIL

Alle disse farvers duft.

Støvet optager hendes duft i sig. En duft får værelset til at vibrere. Støvkorn hvirvler som små regnbuer, udvides og trækker sig sammen, som gopler på havets konfiguration. Små galakser af liv.

Det røde i det blå i det grønne, i det grå i det hvide i det gule, i det sorte i det røde i det blå, i det grønne i det grå i det hvide, i det gule i det sorte; dette er kun variationer, naturkoder, som vi må forsøge at dechifrere. Kombinationerne er endeløse. Vi kan gentage os selv i al evighed ... Det sorte i det røde i det hvide i det gule i det blå i det grønne ...

Duften af hende hænger som støvkorn i luften. Det er dette, vi må fortælle: at hun stadig er i vore hjerter, selvom hun ikke er her mere. Duftene fra hende gemmer sig i det grønne i det blå i det røde i det sorte i det grå. Som om hele vores verden er et maleri, malet af hende. Farverne sidder i os, er blevet *til* os. Vi er alle disse farvers duft.

Værket vakler.

Når to kontinenter støder sammen, opstår der symboler og billeder, en understrøm, en kataklysm. Værket står på lerbødder, og der skal intet til at vælte det omkuld. Det er disse tanker, vi tumler med, når vi ser på hende, *så* på hende. Den fysiske tid bevæger sig kun én vej, mod opløsningen. Men ikke før strømmen af billeder i overvældende grad antager nye former. Disse strenge af information, der overvælder os, når vi

tænker på hende. Disse kæder af ord på det papirark, vi finder i skuffen. Denne sirlige skrift, hvormed hun har nedfældet ord om en verden, der er ved at bryde sammen under sin egen vægt. Disse tynde streger, som binder tanker sammen. Vi læser, vi ler, vi græder med hende. Vi ser hende, som hun mener at se sig selv. Vi rejser med hende, flygter op i bjerge sammen med hende. Vi elsker hende, vi spiser, vi sover med hende, mens støv bliver til sne, mens kulde bliver til ild. Hendes smil er vores smil, hendes rædsel bliver til aske i vores munde. Vi kan smage tiden, henfaldet, bortfaldet. Det nedfaldne.

Den sirlige skrift skælver, vælter, slår knuder på sig selv, flyder i iltre momenter. Den slår hul på mure, den gennemtrænger alt. Imens går tiden. Vi kan følge urets viser falde i hak, sekund for sekund, tik-tak-tik-tak, sekund for sekund falder det hele fra hinanden. To kontinenter drifter mod hinanden.

Vi finder også dette: Sandslotte, der forvitres. Fotografierne taler deres tydelige sprog. Vi finder albums i skabet. Række efter række, røde albums med tusinder af billeder. Blandt fotos af en mand bag et skrivebord, af en familie på en græsplæne, blandt billeder af hunde, huse i fjelde, en have med afblomstrede æbletræer, blandt utallige billeder af katedraler, kirker, søjlegange og solnedgange ved havet finder vi denne sekvens: Sandslotte, der opbygges med en sans for detaljer. Spanden, der står med bunden i vejret, spanden, der løftes, tårne, der på denne måde skyder i

vejret. Brystværn, der skæres ud af det våde. Disse små hænder, der former sandslotte, med spande, med ivrige fingre, med skovle.

Denne sekvens fylder et halvt album: Sandslotte, der, mens billeder farer forbi, forvitres, nedbrydes af vinden og vandets ivrige vuggen. Korn for korn pilles disse vidundere fra hinanden. Tårne skælver og bryder sammen, styrter, falder sammen, korn for korn. Tiden styrter sammen.

V

HJEMKOMST
(Forfatterens efterskrift)

Mødet.

Jeg går ind på pladsen. Er lige drejet om hjørnet. Varmen får luften til at sitre. Brostenene er på kogepunktet. Støvet lægger sig som en film på min hud. Jeg er lige trådt ind på pladsen, da jeg fornemmer ham. Han nærmest svæver op på siden af mig.

Som et drømmesyn følger han mig. Jeg ved det med det samme. Jeg ved, at han blidt vil lægge sin hånd på min arm, markere, at jeg skal stoppe op.

En stemme beder mig om at standse. Kender jeg den? Denne dybe stemme, som beder mig om at stoppe op, her på denne plads? Jeg ser op på manden. Dette venlige ansigt vil om få minutter åbne mine øjne. Han vil om få minutter fortælle mig om *dig*.

Han vil plante et frø.

Civilklædt betjent.

Denne civilklædte betjent vil udspørge mig om ting. Disse ting vil være ligegyldige, men det, der sker om få minutter, vil ændre alt.

Efter spørgsmålene vil han fortælle om *dig*. Han vil fortælle, at du er til, at de har registreret din eksistens. At du er til i denne verden. Du har fundet vej ind i min verden. Du er til.

Indtil jeg modtager et brev, vil disse ting blot være konturer for mig. Først når brevet ankommer om fireogtyve år, først i det øjeblik, vil alt falde på plads. Som brikker i et puslespil. Først når jeg kommer hjem

og ser brevet, der har lagt sig til rette ved kommoden, vil jeg forstå.

Testamentet.

Nøglerne rasler, metal griber i metal, da jeg drejer nøglen, åbner døren. Idet jeg træder ind, ser jeg brevet. Inertien har gjort sit arbejde: Brevsprækken er blevet åbnet, brevet er skubbet ind med en kraft så elegant, at konvolutten har lagt sig med mit navn opad.

Det er tydeligt, at brevbæreren kan sit kram. Der er ikke én fold, ikke én eneste fold. Hjørnerne er faste, kanterne skarpe. Brevet har lagt sig til rette ved den lille kommode, ved den ene fod, vinkelret og parat til at blive samlet op. Jeg bukker mig ned, samler det op. Jeg ser det officielle stempel, tager brevet med ud i køkkenet, sætter varerne på bordet, ser igen på brevet.

Jeg vidste det. At brevet ville ankomme. Jeg tager en kniv, åbner konvolutten og tøver lidt, før jeg tager det sammenfoldede papir ud. Jeg læser, overraskes ikke. Jeg vidste det. At et brev ville ankomme. Ord, der sort på hvidt får det hele til at falde på plads. De ord, som jeg har ventet på. *Dine* ord er ankommet.

Og dette er *din* historie.

Fortalt af *mig*.

Hillerød, 2016

AF SAMME FORFATTER

Berømte Sidste Ord

Noveller (2009)

Naturkoder

Digte (2011)

Kaptajn Jespersens Undvigemanøvrer

Digte, dialoger, fortællinger (2012)

palimpsest

Digte (2013)

Belejringsdage

Roman (2014)

Science Fiction

Roman (2015)

Konfigurationer

Digte (2015)

Frugtbåret

Automatskrifter (2016)

Se mere på:

www.clauswillumsen.dk

